

4/4/97.
Έμβargo: ώρα 15.00

**Η ευθύνη μας για μια συνολική πολιτική
στα Βαλκάνια**

Ευρωπαϊκό Σοσιαλιστικό Κόμμα

**Διάσκεψη για τα Βαλκάνια
1997**

Ομιλία Πρωθυπουργού Κ. Σημίτη

Κύριε Πρόεδρε,
Κυρίες και Κύριοι,

Η σημερινή Διάσκεψη για τα Βαλκάνια, που οργάνωσε το Ευρωπαϊκό Σοσιαλιστικό Κόμμα, είναι ιδιαίτερα σημαντική γιατί έρχεται σε μία κρίσιμη περίοδο για τις εξελίξεις στη Νοτιοανατολική Ευρώπη. Οι προσπάθειες στις γειτονικές μας χώρες να εγκαθιδρυθεί η οικονομία της αγοράς, ώστε να επιταχυνθεί η προσέγγιση με την Ευρωπαϊκή Ένωση και να εμποδωθεί ένα σύγχρονο δημοκρατικό πολιτικό σύστημα, η προσπάθεια δημιουργίας μιας νέας κοινωνικοοικονομικής οργάνωσης, περνάει από τη δύσκολη φάση μιας μεταβατικής περιόδου. Οι εξελίξεις είναι από χώρα σε χώρα διαφορετικές και ιδιαίτερα προβλήματα παρουσιάζονται σε κάθε περιοχή. Αν δεν προσέξουμε υπάρχει κίνδυνος μιας αδιέξοδης πορείας προς μια γενικευμένη κρίση.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν έχει ακόμη μια ολοκληρωμένη πολιτική, που θα στηρίξει αποτελεσματικά αυτές τις χώρες. Τα κατά καιρούς ψηφίσματα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για τα ζητήματα που αναφύονται στα Βαλκάνια, για την αντιμετώπιση εκτάκτων καταστάσεων καθώς και η γενική κατεύθυνση της Ευρωπαϊκής Ένωσης για διεύρυνση προς Ανατολάς είναι σωστές αλλά δεν αρκούν. Όπως και η άμεση αντίδραση της Ένωσης στην πρόσφατη κρίση στην Αλβανία ήταν σωστή, αλλά δεν αρκεί.

Γίνεται κατανοητό, ότι στις προτεραιότητες πολλών εταίρων μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση προτάσσονται άλλα ζητήματα. Η υπέρβαση των δυσχερειών για την ολοκλήρωση της ΟΝΕ, η

διαπραγμάτευση στη Διακυβερνητική για την αναμόρφωση των συνθηκών της Ένωσης, η οικονομική πλευρά των προβλημάτων της Διεύρυνσης, ο μετασχηματισμός του NATO. Όμως, οι χώρες των Βαλκανίων είναι τμήμα της Ευρώπης, τα προβλήματά τους τμήμα της σημερινής Ευρωπαϊκής πραγματικότητας. Ανάλογη πρέπει να είναι και η προσέγγισή μας.

Η Ελλάδα έχει κινητοποιηθεί τόσο σε διμερές επίπεδο, όσο και στα όργανα των διεθνών οργανισμών στα οποία μετέχει και ιδιαίτερα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, για μια άμεση αντιμετώπιση της κρίσης, αλλά και για τη διαμόρφωση μεσομακροπρόθεσμων πολιτικών υπέρβασης της κρίσης.

Στις 24 Φεβρουαρίου 1997 θέσαμε στο Συμβούλιο Γενικών Υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης το θέμα της αναγκαιότητας μιας κοινοτικής πρωτοβουλίας στήριξης των Βαλκανικών χωρών.

Η θέση της Ελλάδας στο Συμβούλιο ήταν ότι, αντιμέτωποι με μια εξελισσόμενη κρίση δεν είναι η ώρα για απόδοση ευθυνών. Η Ευρωπαϊκή Ένωση ευρίσκεται μπροστά στο δίλημμα: άμεση ενεργοποίηση ή ανοχή μπροστά σε μία πορεία αποσταθεροποίησης.

Για να αποτραπεί αυτό θα έπρεπε η Ένωση να προχωρήσει στη χορήγηση ανθρωπιστικής βοήθειας εκεί όπου υπάρχει τέτοια ανάγκη, αλλά και τεχνικής υποστήριξης και οικονομικής βοήθειας. Το κοινωνικό κόστος που συνεπάγονται οι μεταρρυθμίσεις είναι

εξαιρετικά δύσκολο να το άρει οιαδήποτε κυβέρνηση χωρίς την αναγκαία συνοδευτική αρωγή της διεθνούς κοινότητας.

Παράλληλα με την πρόταση για έκτακτη βοήθεια, η Ελλάδα έχει προτείνει τη σύγκλιση Υπουργικής Διάσκεψης στα πλαίσια της πρωτοβουλίας Royaumont ή άλλου ευρύτερου οργάνου. Στόχος της πρότασης αυτής είναι να δώσει ένα ισχυρό πολιτικό μήνυμα στους λαούς της περιοχής για το ειλικρινές και έμπρακτο ενδιαφέρον της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Δύσης για τις εξελίξεις.

Από την πλευρά της η Ελλάδα, μέσα στα στενά οικονομικά πλαίσια που διαθέτει, κάνει ό,τι μπορεί για να βοηθήσει τις γείτονες χώρες της για να αντιμετωπίσουν τα προβλήματα. Η κυβέρνηση, η τοπική αυτοδιοίκηση, αλλά και μη κυβερνητικοί οργανισμοί από τις αρχές του 1997 έχουν δραστηριοποιηθεί στην αποστολή επισιτιστικής και φαρμακευτικής βοήθειας προς τη Βουλγαρία και την Αλβανία. Για παράδειγμα η Ελληνική βοήθεια σε σιτηρά, αξίας 6 εκατ. ECU, για την κάλυψη του επισιτιστικού ελλείμματος συνολικού ύψους 100 χιλιάδων τόνων, ήταν η πρώτη που έφθασε στη Βουλγαρία. Θα συνεχίσουμε με κάθε τρόπο την προσπάθεια στήριξης.

Στην πρόσφατη κρίση στην Αλβανία προσπαθήσαμε και εξακολουθούμε να επιδιώκουμε είτε με απευθείας πρωτοβουλίες με τις πολιτικές δυνάμεις της Αλβανίας είτε στα πλαίσια των διεθνών οργανισμών που μετέχουμε να συμβάλουμε στην

αναζήτηση της καλύτερης δυνατής λύσης για την υπέρβαση της κρίσης.

Όμως ούτε οι διμερείς πρωτοβουλίες αρκούν ούτε η αντίδραση των διεθνών οργανισμών, όταν έρχονται εκ των υστέρων να αντιμετωπίσουν τη ροή των έκτακτων εξελίξεων.

Θα ήθελα να αναδείξω τρία κρίσιμα ερωτήματα:

Πρώτο ερώτημα: *Γιατί απαιτείται ιδιαίτερη κινητοποίηση και δράση για τα Βαλκάνια;*

Οι χώρες της Νοτιοανατολικής Ευρώπης με τον καταμερισμό εργασίας που ίσχυε στο προηγούμενο καθεστώς, βρέθηκαν να έχουν τη μικρότερη και χαλαρότερη διαπλοκή τους με τη διεθνή οικονομία. Επιπλέον, η γεωγραφική θέση των χωρών αυτών συνεπάγεται αυξημένες απαιτήσεις στα δίκτυα υποδομών, στις μεταφορές, στις τηλεπικοινωνίες, στην ενέργεια. Έτσι οι εσωτερικές οικονομικές και θεσμικές δομές απαιτούσαν μεγαλύτερες προσαρμογές από άλλες χώρες της Κεντρικής Ευρώπης. Οι μεταρρυθμίσεις έπρεπε να διανύσουν μεγαλύτερη απόσταση. Συγχρόνως, το μακροοικονομικό περιβάλλον ήταν πιο εύθραυστο. Αποτέλεσμα ήταν η αρχική ορμή των μεταρρυθμίσεων στις γείτονες χώρες να ανακοπεί και να αντιμετωπίζονται έντονα προβλήματα αποσταθεροποίησης στην οικονομία με παράλληλα κοινωνικά και πολιτικά προβλήματα.

Πρώτη προτεραιότητα έχει συνεπώς η συνέχιση και επιτάχυνση των οικονομικών και θεσμικών μεταρρυθμίσεων στις χώρες αυτές. Μόνον έτσι θα μπορέσουν να μη μείνουν μόνιμα πίσω από τις άλλες χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης.

Δεύτερο ερώτημα: *Γίνεται λόγος για συνδρομή, για βοήθεια. Ποιο το αναγκαίο περιεχόμενό της;*

Το άμεσο ζητούμενο είναι η παροχή έκτακτης βοήθειας, έτσι ώστε να βοηθηθεί η οικονομική σταθεροποίηση και να εδραιωθούν οι ελπιδοφόρες πολιτικές λύσεις, που έχουν ήδη δρομολογηθεί. Αυτό προϋποθέτει άμεση επισιτιστική, αλλά και οικονομική βοήθεια.

Συγχρόνως όμως, εξίσου σημαντική είναι η παροχή τεχνικής βοήθειας για την εγκαθίδρυση θεσμών, που εμβαθύνουν τη δημοκρατική λειτουργία της οικονομίας και κοινωνίας. Η ομαλή λειτουργία ενός σύγχρονου δημοκρατικού πολιτεύματος με τους αναγκαίους θεσμούς σε όλα τα επίπεδα άσκησης εξουσίας, η προστασία των πολιτικών αλλά και των οικονομικών ελευθεριών, η εμπέδωση του κράτους δικαίου και η οικοδόμηση μιας κοινωνίας των πολιτών, θα επιτρέψουν να αντιμετωπίζονται έγκαιρα τα κοινωνικά προβλήματα. Επιπρόσθετα η εμπειρία δείχνει, ότι εκείνο που είναι ιδιαίτερα σημαντικό για τη λειτουργία νέων κοινωνικοοικονομικών θεσμών είναι η ανάπτυξη της γνώσης, της πληροφόρησης νέων νοοτροπιών, το πολιτισμικό υπόβαθρο, το οποίο απαιτούν οι νέες λειτουργίες. Στη δημιουργία του πρέπει να βοηθήσουμε.

Ταυτόχρονα, πρέπει να αποτραπεί η περιθωριοποίηση μεγάλων ομάδων του πληθυσμού. Ήδη πολλοί βλέπουν τη διαδικασία μετάβασης στην οικονομία της αγοράς και κατ' επέκταση προς την Ευρώπη, ως απειλές από τις οποίες ελάχιστα μπορούν να ελπίζουν. Το γεγονός αυτό ενέχει σοβαρότατους κινδύνους για την κοινωνική και πολιτική σταθερότητα. Οι χώρες της Νοτιοανατολικής Ευρώπης πρέπει να επανοικοδομήσουν το σύστημα κοινωνικής ασφάλειας, έτσι ώστε να πάρει τα χαρακτηριστικά ενός αποτελεσματικού και αυτοχρηματοδοτούμενου κοινωνικού ιστού ασφάλειας προσαρμοσμένου στην οικονομία της αγοράς. Η οικοδόμηση νέων βιώσιμων θεσμών, που ενσαρκώνουν την κοινωνική αλληλεγγύη, είναι μια από τις σπουδαιότερες επενδύσεις προς τη μακροπρόθεσμη κοινωνική και πολιτική σταθερότητα.

Τρίτο ερώτημα: *Οι χώρες αυτές προσβλέπουν στην προσέγγιση τους ή και στην ένταξη τους στους διεθνείς οργανισμούς, που είναι η βάση της ευρωπαϊκής συνεργασίας. Πρέπει η κίνηση των χωρών της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης, προς την Ευρωπαϊκή Ένωση και το ΝΑΤΟ να είναι ταυτόχρονη;*

Η προοπτική ένταξης στην Ευρωπαϊκή Ένωση αποτελεί κύριο στόχο των Βαλκανικών χωρών και βασική ελπίδα της κοινωνίας τους. Η Ευρωπαϊκή Ένωση ως τελικός στόχος δίδει κατεύθυνση στις αναπτυξιακές προσπάθειες, παρέχει πρότυπα θεσμών, για το σύνολο της κοινωνικοοικονομικής οργάνωσης που επιδιώκουν. Στον πολιτικό τομέα, η πολιτική συνεργασία μεταξύ κρατών μελών στην Ευρωπαϊκή Ένωση αποτελεί βάση για ομαλές διεθνείς σχέσεις γενικότερα. Το σύστημα ασφάλειας στη μείζονα περιοχή

πάσχει, η ειρήνη και η σταθερότητα είναι ακόμη εύθραυστα αγαθά. Το NATO αποτελεί προοπτική διασφάλισης της ειρήνης.

Η διάψευση ή η επ' αόριστον αναβολή της ένταξης κάποιας χώρας στην Ευρωπαϊκή Ένωση ή το NATO θα λειτουργεί διαρκώς αποσταθεροποιητικά στον οικονομικό, αλλά και στον πολιτικό και κοινωνικό τομέα. Θ' αποδυναμώνει τις προοπτικές μακροπρόθεσμης ειρήνης και σταθερότητας στην περιοχή.

Για το λόγο αυτό είναι στο άμεσο συμφέρον της διεθνούς κοινότητας ν' αποτρέψει εξελίξεις, που θα δίνουν την εντύπωση ότι υπάρχουν a priori δύο ταχύτητες: μία υπέρ κάποιων χωρών που προτιμησιακά προωθούνται προς διαδικασίες στενότερης συνεργασίας και μία δεύτερη για άλλες που παραπέμπονται σ' ένα αβέβαιο μέλλον. Η μεταχείριση των χωρών της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης πρέπει να υπακούει σε ενιαίους κανόνες.

Η σύντομη περιγραφή της κατάστασης στα Βαλκάνια γεννά για όλους μας τρεις μείζονες ευθύνες:

Πρώτη ευθύνη: Πρέπει να προσπαθήσουμε και ιδιαίτερα το Ευρωπαϊκό Σοσιαλιστικό Κόμμα να συνειδητοποιηθεί και αναβαθμισθεί στις πολιτικές προτεραιότητες όλων, η αναγκαιότητα μιας συνολικής πολιτικής για τη Νοτιοανατολική Ευρώπη. Χρειάζεται κινητοποίηση και παρέμβαση γι' αυτό το σκοπό, στα όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, του NATO, της ΔΕΕ, του ΟΑΣΕ στις Κυβερνήσεις των χωρών, που άμεσα ή έμμεσα επηρεάζουν τις γενικότερες εξελίξεις στην Ευρώπη, σε πολιτικά κόμματα και

άλλους μη κυβερνητικούς φορείς. Πρέπει να αφυπνίσουμε την Ευρώπη ότι στην Βαλκανική υπάρχουν εστίες κρίσης και χρειάζεται η παρουσία μας.

Δεύτερη ευθύνη: Χρειάζεται ένα συνολικό σχέδιο δράσεων, διαθεσιμότητας πόρων και τεχνικής βοήθειας. Ένα πλαίσιο δεσμεύσεων από όλες τις ενδιαφερόμενες πλευρές, για το πως θα προχωρήσουμε για να μετατρέψουμε τα Βαλκάνια της αστάθειας και αβεβαιότητας σε Βαλκάνια της ειρήνης, της δημοκρατίας, της οικονομικής ανάπτυξης, της κοινωνικής δικαιοσύνης και της συνεργασίας.

Το σχέδιο αυτό, θα πρέπει να επιδιώκει πέντε αλληλένδετους στόχους:

1. Το ξεπέρασμα της σημερινής έκτακτης κατάστασης και οικονομικής κρίσης.
2. Τη μακροοικονομική σταθεροποίηση των χωρών αυτών.
3. Την επιτάχυνση των απαιτούμενων μεταρρυθμίσεων για την προσαρμογή στην οικονομία της αγοράς.
4. Τη στήριξη, μέσω τεχνικής βοήθειας και άλλης μορφής συνεργασιών, για την εμπέδωση θεσμών απαραίτητων για τη λειτουργία της δημοκρατίας και του κράτους δικαίου, αλλά και των θεσμών κοινωνικής αλληλεγγύης.

5. Την ισότιμη μεταχείριση και την ορατή πορεία όλων των βαλκανικών χωρών, που επιθυμούν να προσεγγίσουν ή να ενταχθούν στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στις δομές ασφάλειας του NATO.

Τρίτη ευθύνη: Καμία πολιτική, κανένα σχέδιο συνολικό ή μερικό δεν μπορεί να αναπτύξει το σύνολο των προσδοκώμενων ωφελημάτων για τις γείτονες χώρες, αν δεν εμπεδωθεί ένα ελάχιστο κλίμα πολιτικής σταθερότητας και εσωτερικής ασφάλειας, ένα ελάχιστο επίπεδο εκδημοκρατισμού και προσαρμογής των θεσμών, μία ελάχιστη κοινωνική συναίνεση για τους μείζονες και μακροπρόθεσμους στόχους που θέλουν να επιδιώξουν οι γείτονες χώρες.

Και εδώ το μεγαλύτερο μέρος της προσπάθειας, εκ των πραγμάτων, το φέρουν οι πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις στις γείτονες χώρες. Πρέπει να μας βοηθήσουν για να βοηθήσουμε.

Κύριε Πρόεδρε,
Κυρίες και Κύριοι,

Θεωρώ ότι αυτή η Διάσκεψη μπορεί να γίνει η απαρχή για την χάραξη μιας ευρύτερης πολιτικής για την περιοχή της Νοτιοανατολικής Ευρώπης. Χρειάζονται πρωτοβουλίες σ' αυτήν την κατεύθυνση και οι σοσιαλιστές είναι κατ' εξοχήν ευαίσθητοι και αλληλέγγυοι για μια τέτοια προοπτική.

Το Ευρωπαϊκό Σοσιαλιστικό Κόμμα πιστεύω ότι μπορεί και πρέπει να σχεδιάσει τα επόμενα βήματα μιας πορείας που θα έχει για τελικό στόχο την ανάδειξη του ευρύτερου χώρου της Νοτιοανατολικής Ευρώπης σε χώρο ειρήνης, δημιουργίας, ευημερίας και συνεργασίας των λαών της.

Εύχομαι καλή επιτυχία στις εργασίες σας.

Costas Simitis
Prime Minister of Greece

4/4/97
Embargo: 15.00

**Our responsibility for a comprehensive
Policy for the Balkans**

European Socialist Party

Conference on the Balkans

Thessaloniki, April 1997

Mr President,

Ladies and Gentlemen,

Today's conference on the Balkans, which is organised by the European Socialist Party, is especially important, coming as it does at a critical period for developments in Southeastern Europe. Our neighbouring countries are trying to establish a market economy in order to accelerate their coming closer to the European Union, to embed a modern democratic political system and to create new socioeconomic structures. Their efforts have reached a difficult phase in the transition process. Developments differ from country to country and special problems appear in every region. If special attention is not taken, there is the danger of an inexorable progression towards a generalised crisis.

The European Union does not yet possess a comprehensive policy capable of supporting these countries effectively. The resolutions passed by the European Parliament on issues arising in the Balkans, for the response to emergency situations, as well as the general thrust of the Union for expansion towards the East are correct, but cannot suffice. Similarly, the immediate response of the Union to the recent crisis in Albania is correct, but not sufficient.

It is apparent that in the priorities of many of our partners other matters have precedence. Overcoming the difficulties in completing EMU, negotiations in the Intergovernmental Conference for the reform of the treaties of the Union, the economic aspects of enlargement, the transformation of NATO. Nevertheless, the Balkan countries are a part of Europe, their problems a part of contemporary European reality. Our approach should be in this vein.

Greece has mobilised its resources, both at a bilateral level and at international organisations in which it participates, placing an especial emphasis on the European Union. Its aim is the immediate response to the crisis, but also the formulation of medium to long term policies to transcend the crisis.

On the 24th of February 1997 we placed on the agenda of the General Affairs Council of the European Union the necessity of a Community initiative to support the Balkan countries.

The Greek position at the Council was that, faced with a unfolding crisis, this is not the right time to apportion responsibility or blame. The European Union is faced with a dilemma: immediate mobilisation or acquiescence of a movement towards destabilisation.

To avoid the latter, the Union ought to proceed towards granting of humanitarian aid where there is need, but also of technical assistance and financial aid. The social burdens the reforms imply, are exceptionally difficult for any government to bear without the necessary accompanying help from the international community.

In parallel to the proposal for emergency aid, Greece has proposed the meeting of a Ministerial Conference in the framework of the *Royaumont Initiative* or possibly of wider composition. The objective of this proposal was to send a powerful political message to the peoples of the area about the sincerity and effectiveness of the interest in ongoing events on the part of the European Union and of the West.

For its part, Greece, despite the tight economic position it finds itself in, does all it can to help its neighbouring countries deal with their problems. The government, local authorities and non-governmental organisations have, since the start of 1997, been active in sending food and pharmaceutical aid to Bulgaria and Albania. For example, the Greek contribution in grain, of value of 6 million ECUs to cover the grain shortage estimated at 100 thousand tonnes, was the first to arrive in Bulgaria. We will continue this effort, with every means at our disposal.

During the recent crisis in Albania, whether through direct initiatives with political forces in Albania or in the framework of international organisations, we attempted and we continue to contribute towards the search for the best possible way out of the crisis.

However, neither bilateral initiatives nor the reaction of international organisations can be sufficient if they come after the fact to meet the flow of unfolding events.

I want to highlight three crucial questions:

First Question: *Why should there be special mobilisation and action for the Balkans?*

The countries of Southeastern Europe under the international division of labour which held under the regime prior to the transition, had the smallest and loosest integration with the World Economy. Additionally, the geographical position of these countries implies greater demands on infrastructure networks, in transport, in telecommunications, in energy. As a result, the internal economic and institutional structures required more extensive transformations than other countries of Central and Eastern Europe. The reforms had to cover more ground and span a greater distance. At the same time, the macroeconomic environment and balance were more delicate. In this way the initial momentum of reforms in our neighbouring countries was interrupted, while intense problems of instability arose in the economy with consequent social and political problems.

First priority should hence be accorded to the continuation and acceleration of economic and institutional reform in these countries. Only in that way can they avoid a permanent position lagging behind other countries of Central and Eastern Europe.

Second Question: *There is talk of help, of aid packages. What should be the content of this aid?*

The immediate priority is the granting of emergency aid, in order to help economic stabilisation and to provide foundations for the hopeful political solutions which have been already set on course. This implies immediate food aid, but also financial aid.

At the same time equally important is the granting of technical assistance for the building of institutions which deepen the democratic functioning of the economy and

society. The smooth operation of a modern democratic system with the necessary institutions at all levels of the exercise of political power, the protection of political and economic freedoms, laying foundations for the rule of law and the civil society, will all allow social problems to be dealt with in a more timely fashion. Moreover, experience shows that what is especially important for the operation of new socioeconomic institutions is the growth of knowledge, of information, of new ways of thinking, the cultural substructure that the new functions presuppose. We must all help to provide these prerequisites.

Equally importantly, the marginalisation of large groups of the population should be averted. Already, there are many people in these countries who see the process of transition towards a market economy and hence towards Europe as a threat, out of which they can hope or expect very little. This fact implies extremely serious dangers for social and political stability.

The countries of Southeastern Europe must rebuild their social protection systems, so that they can play the role of an effective and self-financing social safety net adapted to the needs of a market economy. The building of new and viable institutions to embody social solidarity is one of the most important investments towards long term social and political stability.

Third Question: *The Balkan countries are looking forward to coming closer or being included in international organisations which are the basis of European cooperation. Should the movement of countries of Central and Eastern Europe towards the European Union and NATO be simultaneous?*

The prospects of inclusion in the European Union is a central target of Balkan countries and a basic hope of their societies. The European Union as an eventual target gives direction to development programmes, offers models of institutions, gives a prototype for the whole social and economic organisation being sought. In the political field, political cooperation between member states in the European Union provides a basis for smooth international relations generally. The security system in the general area is

problematic; peace and stability are still fragile. NATO offers a prospect of maintaining peace.

The negation or indefinite postponement of the inclusion of a country in the European Union or in NATO will impose a destabilising influence in the economic, but also the political and social fields. It will weaken the prospects of long term peace and stability in the area.

For these reasons, it is in the immediate interest of the international community to prevent developments which give the impression that there exist *a priori* two speeds: one in favour of some countries that are preferentially guided towards processes of closer cooperation and a second one for others who are relegated towards an uncertain future. The treatment of the countries of Central and Eastern Europe should obey common rules.

This brief description of the situation in the Balkans gives rise to three major areas of responsibility for all of us:

First duty: We, and especially we in the European Socialist Party, should try to build into our political priorities the necessity for a comprehensive policy for Southeastern Europe. This requires mobilisation and interventions with this aim towards all who directly or indirectly are in a position to affect the general trend of developments in Europe: the institutions of the European Union, NATO, WEU, OSCE, governments, political parties, non-governmental organisations. We must wake Europe to the fact that in the Balkan peninsula there exist crisis points and our presence is required.

Second duty: What is required is a comprehensive plan of actions, availability of funds and technical assistance. A framework of commitments by all interested parties as to how we should proceed to transform the Balkans of instability and uncertainty towards the Balkans of peace, democracy, economic growth, social justice and cooperation.

This plan should aim at five interlinked targets:

1. Overcoming of today's emergency situation and economic crisis.
2. Macroeconomic stabilisation of Balkan countries.
3. Acceleration of the reforms necessary for the transition to the market economy.
4. Support, through technical assistance or other forms of cooperation, for the development of institutions necessary for the operation of democracy, the rule of law and mechanisms of social solidarity.
5. Equal treatment and a discernible future course for all Balkan countries who desire to come closer to or to be included in the European Union and the security structures of NATO.

Third duty: No policy, no plan, whether comprehensive or partial, can develop the totality of benefits to our neighbouring countries, if it is not accompanied by: A minimum level of political stability and internal security, a minimum level of democratisation and adaptation of institutions, a minimum consensus on the major long-term goals those countries seek to attain.

Here the major part of the effort must be borne by social and political forces in our neighbouring countries *themselves*. They must help us to help them.

Mr. President,
Ladies and Gentlemen,

It is my opinion that this Conference can become the starting point for the definition of a wider policy for the Southeastern European area. Initiatives are needed in this direction; socialists are especially sensitive and ready to contribute towards such a prospect.

I believe the European Socialist Party can and should plan the next steps of a course that will ultimately lead to the transformation of Southeastern Europe into an area of peace, creativity, well-being and cooperation for all the peoples sharing it.